

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. III. Demonstratur dictos tumultus non excitari à Spiritibus hominum
illorum, qui ex hac vita descesserunt?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

tumultus hos, qui quandoque magni sunt, & magnas vires requirunt, ab ipsis excitari vlla ratione poterunt.

11. Præterea quoscunque ipsi tumultus excitant, eos necesse est corporum collisione (& quidem eorum quæ concuti audiuntur) excitari. Audimus sæpe aleres deferri, ligna aptari, raptari instrumenta, clauos infigi, & mox postquam ad loca, vbi tumultus excitantur, aduolamus, nullum in similibus corporibus motum fuisse, magnis argumentis deprehendimus.

12. Denique diuersis quandoque locis, maximèq; distantibus hi tumultus excitantur. An forè diuersis etiam locis hos homunciones constituemus? aut postquam in hoc loco excitârunt, ad alium, vt ibidem excitent, transmigrare dicemus? Dici hæc possint, an cū ratione vehementer dubitauerim.

13. Spirituum igitur opera terrificationes fieri, ex dictis videmur posse concludere. Spiritus sunt, qui tumultus excitant; qui gemitus & eiulatus effingunt: qui funus deducunt, qui tumbas, in quibus defunctorum corpora reconduntur, faciunt. Spiritus sunt, qui vniuersa hæc, atq; his similia efficiunt.

CAP. III.

Demonstratur dictos tumultus non excitari à Spiritibus hominum illorum, qui ex hac vita discesserunt.

1. **R**estat inquiramus, à quibus Spiritibus fiant, qui excitantur tumultus: An ab humanis, qui hanc vitam vnà cum corpore, quod aliquando informarunt, reliquerunt; an ab Angelis: siue illi beati sint, siue æternis suppliciiis; ita eorum meritis exigentibus, mancipati.

2. Humanos Spiritus ad viuos quandoque redire dubium non est. Id aliàs à nobis multis rationibus demonstratum est. Dubium quoque non est, plurima ipsos officiorum genera apud viuos exercere, vtuntamen exercent quæcunq; velint; in hoc certo genere operas suas ipsos collocare credendum non est.

3. Animorum post hanc vitam non illa propria conditio est, vt Dei apud homines sint ministri; aut quædam in hoc mundo pro officio munia obeant, adsintque rebus humanis; sed vt laborum suorum fructus recipiant; & vel Deo perfruantur, vel debitas pœnas persoluât, quocirca in hoc genere, quod agant, habêt nihil.

Non sine singulari Dei prouidentia, atq; dispensatione fit; vt
viuo-

viuorum rebus defuncti adsint: & quæcunque hanc dei prouidentiam atque dispensationem requirunt, rarius eueniunt: at tumultus hi rari non sunt: sunt propemodum quotidiani.

Petebat Epulo, ut ad uiuos rediret Lazarus, qui fratres miserandæ suæ conditionis admoneret. Quid hîc Abraham? Habent, inquit, Moysen & prophetas: audiant illos. vrget secundo Epulo: putat futurum, ut pœnitentiam agant, si quis ex mortuis ad eos uenerit. Sed bene Abraham: si Moysen, inquit, & prophetas non audiunt, neque si quis ex mortuis resurrexerit, credent. An non idem dicere nos possemus? habere, inquam, uiuos Moysen, & prophetas? habere tot præsentissimæ mortis exempla, & argumenta? opus non esse; ut ad uiuos defunctorum animæ redeant, & instantis mortis commonefaciant?

Si sacras literas consulamus, reperiemus Deum per Angelos plerunque expediuisse, & non per humanos spiritus; si quando aliquid præter rerum ordinem fieri uoluit. quorsum igitur humanorum spirituum in hoc negotio, non autem Angelorum, si quidem aliquorum uellet, opera ueretur.

Cùm tumultus hi atque strepitus mortis quædam indicia sint; quibusnam humanis spiritibus ipsos excitandi officium tribuemus? iisne, qui cum Deo iam in cælis vitam scelicem agunt? an qui purgatorio igne expurgantur? an qui in inferno scocij sunt Dæmonum?

Esto primi illi Deo reuelante cognoscere possint, qui ex hac uita discessuri sint; ut tamen iis hoc Deus reuelet (cùm ipsorum non inter sit) uelictq; mortis hominum, quasi nuncios quosdam esse, quis credat.

Si quando rebus nostris Beatorum spiritus intersunt, sese exhibere solêt, & ea quidem forma, ut agnosci facile possint. quemadmodum exempla eorum, qui apparuerunt, docent, at ubi strepitus hi excitantur, authores ipsorum conspiciuntur nunquam.

Adde quod beati spiritus uix unquã rebus nostris autoprospicos intersint: Angelorũ ferè opera fiunt, quæcunq; per ipsos fieri uidentur. Et qui in propriis negotiis, cùm maximè deberêt, rebus nostris non intersunt; interessent, quando ratio ipsos nulla ut aliorum intersint, cogit?

Eadem propemodum de secūdis spiritibus dici possunt. Neq; enim credi debet, q̄ interitus hominũ cognoscant: quare nec eorũ vlla signa dare poterūt. Neq; quod appareât, quin status sui cōditionem aperiant; quare nec hîc quidquam negotij habebunt.

Tt 2

sed

12. Sed & illi ad viuos redeunt, non vt rebus nostris prospiciant verum vt suis consulant. vt nostras preces, inquam, atq; patrocini obtineant. Quando autem vel preces, vel patrocina per eos, quos hos strepitus excitant, expetita?

13. Tertios similiter duæ causæ prohibere videntur. prima est, quod mortem hominum illi præscire non valeant, quocirca nec vlla eius signa dare: altera, quod etsi scire valeant, id tamen officij nobis impendere non permittat odium nostræ salutis, quo flagrant maximo.

CAP. IIII.

Animas puerorum, & eorum, qui cum solo peccato Originali, vel etiam veniali hinc discesserunt, non excitare hos tumultus & terrificationes.

1. **S**unt præter eas animas, quæ vel in cælo degunt, vel inferni pœnas experiuntur, vel expiantur igne purgatorio; aliæ quædam, eorum scilicet hominum, qui aut cum solo originali peccato ex hac vita discesserunt, aut ad Originale venialia quædam, vt vocamus, adiecerunt. Ab his tumultus hos excitari fortè existimauerit quis, nec vt apparet, immeritò.

2. Cùm enim ad cælum admitti illæ non possint, ob onus peccati, quod circumferunt: & peccatum ipsorum inferni intolerabilibus cruciatibus vindicari (vt quidam volunt) non debeat; alicubi videtur ipsis inter homines aliquis esse posse locus, vbi quamuis non profus miseram, non tamen felicem vitam agant.

3. Hic verò, inter alia etiam hoc officij genus subire dici posse videntur; vt horum tumultuum sint authores: & quam ipsi secuturam mortem intelligunt, eandem externis quibusdam signis & argumentis hominibus reuelent ac denuncient.

4. Quid enim toto tempore agerent? quas occupationes haberent? diuinorum contemplatio illis negata est: naturalium rerum cognitio apud ipsos est parua: in iis, quæ præsentibus obseruant, se occupant: inter quæ, cùm possit esse mors hominum; omnino & illam videntur posse præscire; & eandem his tumultibus denunciare.

5. Porro hoc officij genus iis potissimum animabus tribuendum videtur, quæ cum Originali venialia peccata coniunxerunt. Cùm
eni